

[Baunsgaard.]

vil man til trods herfor drage dem ind i drøftelserne, skal jeg selvsagt ikke have noget imod det. Blot beder jeg om, at man ikke ofrer mere tid på det, end de realistiske muligheder for at få noget ud af det tilsiger.

Jeg vil slutte med at sige, at vi går ind i en drøftelse af udskrivningslovforslaget ud fra den opfattelse, at formålet med den er at lægge op til den drøftelse mellem folketingets politiske partier om en skatte-reform, som alle har erklæret sig enig i er nødvendig, og at det fremsatte lovforslag er at betragte som et absolut acceptabelt grundlag for at sætte disse drøftelser i gang. Som andet og mere betragter jeg det ikke og har heller ikke forstået, at det skulle opfattes.

Aksel Larsen: Jeg er heller ikke medlem af finansudvalget, og jeg er ikke mit partis ordfører under finanslovdebatten, men jeg skal alligevel ikke falde for fristelsen til i den højtidelige anledning at starte finanslovdebatten i dag. Det forekommer mig, at det vil være passende at lade den foregå i næste uge, og det forekommer mig, at man passende i alt væsentligt kan nøjes med at beskæftige sig med det lovforslag, der her er til første behandling.

Jeg tillader mig om det at sige, at det er en abstraktion. Nu kommer jeg jo til at nævne finansloven alligevel, for det er en abstraktion på samme måde, som finanslovforslaget er en abstraktion. Det indeholder ikke de reelle tal, man regner med det vil komme til at indeholde ved afslutningen af behandlingen, og den højtærede finansminister har selv erklæret, at han vil komme med ændringsforslag senere, ligesom han vedrørende finanslovforslaget sagde, at det giver naturligvis slet ikke noget billede af, hvordan det hele vil udvikle sig, dels skal der mange flere indtægter til, dels vil der komme flere udgifter, men derfor har han fremsat det alligevel.

Lad mig så sige om det, der vel er det væsentlige, at jeg synes, det er rimeligt, at vi foretager visse justeringer i udskrivningsloven. Den mest nødvendige, den mest væsentlige mener jeg er den, at den skattefri bundgrænse hæves til 8.000 kr. for forsørgere og 4.000 kr. for ikke-forsørgere. Det er absolut rimeligt. Derimod er jeg ikke

sikker på, at det er fuldt så rimeligt at hæve proportionalanskattens overgrænse fra 22.000 kr. til 23.000 kr. Jeg vil, så længe vi har det tossede system, der karakteriseres med ordet skattefradragsreglen, være af den mening, at man skal være meget varsom med at sætte proportionalanskattens overgrænse for højt op, og jeg finder, at den højde, den har nået, 22.000 kr., allerede er betænkelig langt oppe. Jeg tror altså ikke, at man uden videre skal gå med til, at den sættes op til 23.000 kr.; det er i hvert fald noget, som må overvejes.

Derimod kan jeg på min gruppes vegne erklære mig tilfreds med, at man har indset, at stigningen lige oven over proportionalanskattens overgrænse, altså dér, hvor marginalskatten gør sig gældende, er alt for stejl. Den er blevet fladet noget ud i dette lovforslag, og jeg er tilbøjelig til at tro, at man nogenlunde har ramt det rigtige. Så kan vi diskutere, hvorvidt man er gået for langt med lettelser, hvad de større indkomsters skattetilsvær angår.

I øvrigt har jeg vistnok kun én bemærkning til om selve lovforslaget — jeg mener, der er en hel del detaljer i det, som vi kan komme tilbage til senere — og det er den, at man jo også er nødsaget til at røre ved merindkomstfradraget. Det synes jeg tinget skulle tænke over: at vi har denne mærkværdige lap på vor indkomstskattelovgivning, som hedder merindkomstfradrag. Den er forårsaget af, at vi har skattefradragsreglen. Denne skattefradragsregel forårsager, at vi må have alle mulige lapper i skattelovgivningen; jeg kan ikke forstå, hvorfor det skal gøres så indviklet, når det lige så godt kunne gøres enkelt.

Må jeg have lov at sige — og det er i høj grad på grund af den diskussion, der foreløbig har været her i dag — at vi er aldeles ikke tilhængere af, at man koncentrerer sig om en sådan omlægning af vort skattesystem, at forbrugsskatterne kommer til at veje meget tungere, medens de direkte skatter bliver sat ned. Vi tror ikke, det er den vej, man skal gå, vi mener, at man allerede er gået for langt, da man gav os omsen — den giver, så vidt jeg ved, 1.200-1.300 mill. kr. om året til staten — og samtidig lettede indkomstskatterne ganske betydeligt; for det pågældende skatteår var det med 725 mill. kr. Vi finder, at det er